

Tajomný list

Joanna D. Politano

*Tajomnij
list*

JOANNA DAVIDSON
POLITANO

Tajomný list
Joanna Davidson Politano

Copyright 2020 by Joanna Davidson Politano
Originally published in English under the title The Love Note
by Revell, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids,
Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Slovenské vydanie © 2023 Christian Project Support, s. r. o.

Vydané s povolením Revell, divízie Baker Publishing Group.
Pôvodne publikované v anglickom origináli pod názvom Love
Note.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tohto diela nesmie byť
nahrávaná na video, skenovaná, fotená a elektronicky prenášaná
bez povolenia vydavateľa, okrem krátkych ukážok pre potreby
článkov a recenzií.

www.ver.sk

e-mail: objednavky@ver.sk

Preklad: Eva Simo Pelzlová

Jazyková korektúra: Veronika Liptáková

Editorské práce: Mária Štefáková

Grafická úprava: www.christianstudio.sk

Fotka na obálke: shutterstock.com

ISBN: 978-80-8231-099-6

ISBN pdf knihy: 978-80-8231-100-9

ISBN epub knihy: 978-80-8231-101-6

ISBN mobi knihy: 978-80-8231-102-3

Táto kniha je venovaná #POstables –
špeciálne Amy, Joy a Crissy.
Som šťastná, že som vás spoznala.

1

Existujú dva spôsoby, ako môžete skutočne spoznať človeka – jeden, keď s ním priateľstvo začínate, a druhý, keď s ním priateľstvo končíte.

- Pozorovania o láske

BRIGHTON, ANGLICKO 1865

Opäť to smerovalo tam, kam vždy? Uprostred víru tanca a trblietavých šiat som zdvihla pohľad a zadívala sa do prítiažlivej tváre lorda Cumberlanda. Prinútila som sa k úsmevu, akoby sa vôbec nič nemalo stať.

Naklonil sa bližšie ku mne. „Je načase, aby sme sa porozprávali medzi štyrmi očami.“

Nie, len to nie. Zodvihla som pohľad a priala si, aby to tak nebolo, ale tváril sa naozaj vážne. Odhodlane. *Bol rozhodnutý.*

A pritom to medzi nami vyzeralo tak dobre.

Tajomný list

Pokúsila som sa prehltnúť, no nešlo mi to. Veľkolepá udalosť okolo mňa vrcholila pod žiarou krištáľových lustrov. Naše pohľady sa stretli nad pohárom jablčného muštu, ktorý mi podával. Prsty sa nám jemne dotkli a zrazu živá hudba a šuchot šiat ustúpili do úzadia. Nedokázala som odvrátiť pohľad. Milostivý Bože, ako som len chcela, ale jeho pohľad bol neoblomný, skúmovavý a plný očakávania. Čo bolo ešte horšie, navyše bol aj neuveriteľne príťažlivý svojím temným a bezohľadným spôsobom. Sláčiky naďalej poskakovali na husľových strunách, topánky dupali do rytmu na drevenej podlahe. No pri tomto stolíku s nápojmi, v tmavšej časti sály, akoby sa život dramaticky zastavil.

Cumberland sa pozrel na môjho otca, skvelého doktora Fínesa Duvalla, ktorý práve energicky debatoval so senátorom a dvoma právnymi zástupcami vo veľkom salóne. Potom, so spokojným úsmevom, upriamil pohľad späť na mňa. „Mohli by sme na chvíľu vyjsť na balkón?“

Myslela som, že mi príde zle, no prinútila som sa k žiarivému úsmevu. „Och, ešte som si ani nestihla zatancovať.“

Zamračil sa. „Sú tu vari ďalší muži, s ktorými ste plánovali tancovať?“

„Samozrejme, že nie,“ odvetila som príliš rýchlo a dychtivo. Môj hlas bol vyšší ako strecha starej vdovy Tarskinovej. Hľadela som priamo na obávaný balkón, kde by mohla medzi nami nastať výmena názorov a zmeniť tak moju budúcnosť.

Moja štvrtá ponuka na sobáš ma nechávala chladnú a roztrasenú. V našej malej klinike nejestvoval žiadny liek na to, čomu som teraz čelila, žiadny protijed, ktorý by to dokázal zvrátiť.

Cez závesy z balkóna zafúkal večerný vánok a ochladil mi tvár. „Nechceli by ste, aby som prechladla na smrť, však?“ Tváril som sa bezstarostne a zamierila som k čašníkovovi, ktorý niesol podnos s koláčmi. Otočila som sa, aby som dodala ešte niečo uštipačné, ale v očiach lorda Cumberlanda sa zračila nevyslovená otázka.

„Len na chvíľu.“ Priblížil sa a ja som pocítila jeho dych.

„Sľubujem, že vám nebude chladno.“

V dlhých rukaviciach ma svrbeli ruky. Jeho hlas pôsobil nástojčivo a dôverne. Pohľadom som hľadala otca, ale niekam si odskočil. Pravdepodobne niekde diskutuje o nekonečnom výskume na svojej novej klinike. Ako rada by som vymenila takúto diskusiu s otcom namiesto tej, ktorá sa mi núkala.

Cumberland sa naklonil a chytil ma za lakeť. „Podťe, veď viete, že som gentleman.“

Ale to som *nevedela*. Ako by som aj mohla? Doteraz sme sa prechádzali iba v sprievode iných a rozprávali sa len o povrchných veciach. V podstate sme si boli stále cudzí. Napriek tomu sa teraz chystal navrhnúť, aby sme si založili spoločný domov, zdieľali svoje životy a seba navzájom. Ach, nebesia.

Čo sa to so mnou vlastne deje? Nezaväzovali sa k takémuto sľubu muži a ženy po stáročia?

S impulzívnym úsmevom som ho chytila za ruku. „Podťe. Ešte som vám nevenovala tanec.“

Jeho pohľad potemnel. „Nie je to potrebné...“

„Samozrejme, že je.“ Aj ja som vedela byť neoblomná. „Sľúbila som vám to, nie je tak? A ja nikdy nesľubujem niečo, čo nemôžem splniť. Nikdy.“ Zadávala som sa na neho, ale jeho výraz neprezrádzal pochopenie. Iba frustráciu z nateraz zmarených plánov.

So zaťatými zubami ma strhol do tanca a nechali sme sa viesť známym rytmom.

Jeho hlas znel stroho. „Predpokladám, že toto je najviac súkromia, aké mi dnes večer doprajete, takže svoju otázku jednoducho musím položiť tu.“

„Čo také by si dvaja priatelia nemohli povedať na tanečnom parkete?“ spýtala sa Willa.

Počas valčíka si ma pritiahol bližšie k sebe. „Viete, že chcem viac, slečna Duvallová.“ Jeho mäťový dych mi ovanul tvár. V tmavých očiach som vycítila hlbší význam jeho slov.

Tajomný list

Nevinne, vyzeraj nevinne. Usmej sa. „Nič nie je vzácnejšie ako priateľstvo.“

„Willa...“ oslovil ma.

Ale ja som pokračovala: „Najmä keď som taká zaneprázdnená a pomáham otcovi. Má viac pacientov, než dokáže zvládnuť, a plánuje založiť špičkovú kliniku.“

„Už by ste to nemuseli robiť. Ponúkam vám skvelý domov v Manchestri,“ povedal mi.

Áno, štyri steny, za ktorými ma chce držať, pomyslela som si.

„Snažím sa vás od toho všetkého zachrániť. Nezaslúžite si to všetko, čo musíte znášať.“

Takže on ma chcel zachrániť pred plnohodnotným a slávnym životom, pred prácou po boku najmilovanejšieho otca? Ochrániť ma pred tým, aby som pomáhala zachraňovať životy a mohla pomáhať zlomeným a zúfalo núdznym? V jednom mal však pravdu, neurobila som nič, čím by som si zaslúžila krásu a bohatstvo, ktorými sa vyznačoval môj život.

Objal ma silno a vodcovsky, no zároveň majetnícky. „Prosím. Môžem vám dať všetko, po čom túžite.“

Zdalo sa však, že nikto netušil, po čom som v skutočnosti túžila. Prinajmenšom ani jeden zo všetkých mužov, ktorí mi to už ponúkali.

Moje srdce pookrialo pri myšlienke na udalosti z rána. Prišlo na svet nové dieťa. Jednému mužovi som zachránila nohu a jednému dievčaťu život. Zachránila som život. Celý život. Ako by si niekto mohol myslieť, že by som o to chcela prísť? Krútili sme sa čoraz rýchlejšie a moje srdce búšilo do rytmu.

Spomenula som si, ako sa mama tej dievčiny držala svojho drahého dieťaťa a zmätene vzlykala úľavou. Ešte aj teraz som mala hrču v hrdle, keď som na to myslela. Nebola som pripravená prísť o takéto dni.

Určite nie kvôli žiadnemu mužovi. Zdvihla som bradu a pozrela sa priamo do jeho krásnej tváre. „Prepáčte, ale nemôžem prijať vašu ponuku.“

Zažmurkal. „Odmietate ma?“

„Nesmierne ma to mrzí, ale rozhodne áno.“ Bola som asi jediné dievča, ktoré to urobilo. Myles Cumberland bol syn šľachtica, dobre vzdelaný a navyše prítiažlivý.

Jeho úhľadné fúzy sa skrútili. „Strávili sme spolu tak veľa času. Žiadam vás, aby ste mi povedali dôvod.“

„Čo sa týka času, ktorý sme spolu strávili, jednoducho som sa vo vašej spoločnosti cítila dobre. Čo sa týka odmietnutia... dôvod vám prezradiť nemôžem.“ Ako zúfalo som chcela, lebo pravda ma páčila na jazyku, ale ovládla som sa. A to bol problém pri každom neúspešnom dvorení, ktoré som zažila – muži očakávali, že si budú môcť nárokovať všetko, kým som, okrem mozgu. Ženská inteligencia bola v každom romániku nevítaným votrelcom. Ale prečo? Prečo?

Hudba sa stupňovala a jeho hlas naliehavo zosilnel.

„Musím vás požiadať, aby ste mi to povedali.“

Snažila som sa na niečo prísť, ale zistila som, že mám hlavu plnú údajov o pacientoch, klinických skúškach a periodickej tabuľky všetkého možného. „Nehodíme sa k sebe. Ako olej a voda. Sodík a dusík.“

Zamračil sa. „Sodík a...?“

„Dusík je stabilný a sodík by s ním nikdy nezreagoval. V skutočnosti je usporiadanie sodíka...“

„V normálnej reči, prosím.“

Povzdychla som si. „Pri týchto dvoch prvkoch nedochádza k horeniu ani k žiadnej zmene čo i len jedného z nich. Je to hrozná kombinácia.“ Prižmúril oči a ja som sa prinútila dostať bližšie k pravde. „Neprechovávam k vám city, ktoré by mala mať žena k svojmu manželovi.“

„Možno vás dokážem presvedčiť.“

Nie, pokiaľ sa sám nezmeníte, striasla som svoje myšlienky skôr, ako by som ich vyslovila nahlas. „Prepáčte, ale za svojou odpoveďou si stojím. Nemôžem sa za vás vydať.“

Tajomný list

Zamračil sa, v očiach sa mu zračilo rozčúlenie.

Zastavil sa a ja som mu vletela do náručia. „Myles, neľúbim vás.“

Zaúpela som, keď som si zrazu uvedomila, že hudba stíchla ešte predtým, než som až príliš hlasno vyslovila svoje odvážne presvedčenie. Ticho sa zmenilo na štebotavý smiech a šepot a mne sa do tváre nahrnula červeň.

Ustúpil, odkašlal si a tichým, dôverným hlasom povedal. „No, asi to tak naozaj musí byť, pretože ste sa ubezpečili, aby ste mali minimálne sto svedkov, ktorí dosvedčia váš zjavný nedostatok náklonnosti.“

„Myles, prosím, ne...“

„Prajem vám pekný večer, slečna Duvallová,“ hlboko sa uklonil. „Pekný večer a zbohom.“

* * *

S uboleným srdcom som utiekla domov, do svojej podkrovnej izby. Hrýzlo ma svedomie a na šatách mi svietila bordová škvrna. Pri odchode som niekomu zhodila nápoj. Fanny, naša jediná kormorná, mi rozopla ťažké šaty. Potom som ju v návale vzrušenia prepustila a sama sa z nich vyslobodila. Ešte ma čakala konfrontácia s otcom, ktorý bol pohrúžený do rozhovoru na recepcii. Dúfala som, že kočiar sa pre neho už vrátil, aby tam neuviazol nadtľho. Rozpustila som si vlasy, bohatý neskrotný závoj kučier, a odložila som zvyšok šiat.

Opäť iba vo svojej košeli a korzete som na seba prehodila mäkký župan a odtisla bokom poznámky a lekárske denníky, ktoré sa mi hromadili na stole. Z drobného zarámovaného portrétu som zachytila úsmev a naklonila som sa k nemu. „Mami, znova som povedala nie,“ pohľadila som jej tvár, navždy zachovanú pomocou dagerotypie v sépiovej farbe. Svet, v ktorom už vaša matka nežije, je zvláštny, veľmi prázdny svet. Avšak tu, v tejto útulnej podkrovnej izbe, som ešte cítila jej stopy. „Dnes ráno som nesúhlasila s lekár-

rom, ktorý sa pokúsil zahnať moje obavy, a zachránila som tak život dievčaťu. Potom som odmietla muža, ktorý si ma chcel vziať... a som presvedčená, že som zachránila samu seba.“ Položila som si hlavu na stôl a sledovala jej nežné oči. „Si veľmi sklamaná?“

Vďaka jej láskavému úsmevu som si nedokázala predstaviť, že by sa cítila sklamaná.

Pravda však ostávala stále rovnaká. Mala som problém. Starodievstvo sa do mňa zahryzlo ako zhubná choroba a ja som mala alergickú reakciu na jediný liek, ktorý naň existuje – na manželstvo. Vybrala som linajkový zápisník a nastokla posledný hrot na pero. Bol čas zaoberať sa touto chorobou, hľadať symptómy a určiť prijateľnú liečbu.

Zdá sa, že nevyhnutným výsledkom každého priateľstva s opačným pohlavím je jednoznačne vzťah romantickej povahy a manželstvo, alebo úplný rozchod. Riešením preto je, že sa buď s takýmto osudom zmierim, alebo ukončím všetky priateľstvá s celou mužskou populáciou.

Spomenula som si na odchádzajúci koč lorda Cumberlanda a svetlá lampášov, ktoré poskakovali po bokoch koča. Možno by to nebolo až také hrozné, ak by v mojom živote neboli žiadni muži.

Ako môže niekto nájsť nápravu akéhokoľvek druhu v...

Z pera mi vypadol hrot, odletel a skotúlal sa do tmavej štrbiny na ľavej strane stola. Skúsila som ho vytiahnuť špendlíkom na klobúky. Ako som ho ťahala zo škáry von, niečo sa v štrbine vzpriechilo a ja som vytiahla nádhernú pergamenovú obálku. Bola zapečatená voskom a jej okraje boli rokmi celkom vyblednuté. Ako dlho tam asi bola? S potešením som hľadela na list. Váhala som len chvíľku, potom som zlomila pečať a pustila sa čítať riadky určené niekomu inému.

Tajomný list

Moja láska,

neviem, či Vám mám písať, a tiež nemám istotu, či vôbec nájdem odvahu doručiť tento list, ale chcem pred Vami otvoriť svoje srdce a vyliat ho na tento papier. Nemám právo zaujímať sa o Vás, ale jednoducho to nebola voľba. Vzbudili ste vo mne hlbokú a čistú vášeň, ktorú si teraz plne uvedomujem. Nemôžem si pomôcť, ale mám pocit, že ste mi ukradli srdce. Pri sledovaní Vás a Vašej povahy sa mi zastavoval dych. Zostal vo mne len pocit úžasu a hlboká úcta k tomu, kým skutočne ste. Všetko to vo mne vzbudilo túžbu dostať od Vás niečo viac, hoci až tak ďaleko by moje túžby nemali zachádzať.

Nemyslite si, prosím, že moja náklonnosť k Vám je nemiestna. Poznáme sa už dosť dlho na to, aby sa dala odhadnúť naša spoločná budúcnosť. Ukazovali ste Vašu silu a láskavosť vtedy, keď ste si mysleli, že Vás nikto nesleduje. Viem vypozerovať, čo sa skrýva pod Vaším povrchom. Poznám Vaše silné stránky, poznám aj väčšinu Vašich slabých stránok a oceňujem ich ako súčasť človeka, ktorého hlboko obdivujem a ktorý uchvátil moje srdce, aby po tom všetkom túžilo. Obdivujem Vašu povahu, všetky Vaše slabosti aj obdarovania, ktoré sa tak dokonale prepletajú a ktoré Vás poháňajú, aby ste žili s takou vášňou. Na druhej strane Vás Vaša povaha drží v takej uzavretosti, až mám chuť Vás objať a pošepkať Vám všetko, všetko, čo sa snažím povedať v tomto liste.

Dokonca poznám aj to tajomstvo, ktoré sa snažíte skrývať pred všetkými ostatnými. Áno, viem to všetko a napriek tomu, alebo možno práve preto, ste mojou voľbou Vy. Pritahujete ma tými neuveriteľne silnými stránkami aj tými slabosťami, ktoré sa snažíte skryť. Každý kúsok z Vás ma fascinuje, pretože to všetko ste Vy a ja túžim len po Vás. Každý deň a každý okamih si vyberám Vás.

Nemusíte voči mne cítiť žiadne povinnosti. Jednoducho si len veľmi prajem, aby ste mohli otvorene poznať moju náklonnosť k Vám a aby ste mohli v tento deň žiť s vedomím, že Vás niekto miluje a považuje Vás za pozoruhodnú osobu. Keby ste sa na seba mohli pozrieť z môjho pohľadu, získali by ste odvahu robiť všetko, po čom túžite. Toto si želám pre Vás viac ako to, aby ste mi oplatili moju náklonnosť.

Ak mi po prečítaní tohto listu dáte priaznivú odpoveď, pocítim nesmiernu radosť a dokonalé šťastie. Ak od Vás nedostanem žiadnu odozvu, preruším všetky väzby s Crestwickom a odidem ďaleko, pretože tu nemôžem zostať. No ani potom na Vás nezabudnem. Spomeniem si na Vás vždy, keď zacítim vôňu nezábudiek... a budem na Vás myslieť.

S úctou

a s najvrúcnejším a najhorlivejším obdivom

Bolestivo autentické slová sa do mňa vpíjali a omotávali sa okolo môjho srdca. Nedokázala som sa od listu odtrhnúť. Urobila som dobre, že som všetkým svojim nápadníkom povedala „nie“. Pretože každá moja romantická skúsenosť bola ako nič oproti vášni a oddanosti na tejto jedinej stránke. Zrazu mi v porovnaní s týmto listom všetko prišlo ako fraška.

Založila som hrot na pero a znovu som písala.

Moja nepriaznivá reakcia na vyliečenie starodievocstva bude pravdepodobne skôr súvisieť so zlým spôsobom liečby ako s pacientom. V liekoch, ktoré mi doteraz ponúkali, chýbala jedna zložka, a to je autenticita. Liek potrebuje hrubý obal z tejto zložky a potom by som mala byť schopná prehltnúť každé manželstvo bez toho, aby som z neho dostala žihľavku.

Tajomný list

Žiaľ, väčšina mužov, ktorí oplývajú touto cnosťou, sa už dávno stala protilátkou na starodievstvo niekoho iného...

Odsunula som svoje poznámky. Nohy som si pritiahla k hrudi a vrátila sa k tomu nádhernému listu. Z tohto objavu sa mi točila hlava a zároveň som ním bola očarená. Bola som zdravo posadnutá milostnými príbehmi, samozrejme, pokiaľ neboli moje. Znovu som si list prečítala a pocítila príval energie. Bolo to ako volanie. Čo sa stalo autorovi listu a prečo ho nikdy nedoručil?

Keď som sa dostala k názvu „Crestwicke“, zrazu mi niečo napadlo. Bolo to ako tichá odpoveď na moju rannú modlitbu za to, aby som vedela, akým smerom ísť. Zažmurkala som. Prenikavosť tejto myšlienky ma očarila. Ale nájdem odvahu dotiahnuť to až do konca? Vyrušili ma tiché hlasy z prízemia a buchnutie dverí. Na schodoch sa ozval dupot nôh a zábradlie zaškrípalo pod silou otcovho zovretia. Inštinktívne som pocítila nutkanie utiecť. List som zastrčila do zásuvky a vstala som. Zo šatníka som vytiahla jednoduché šaty s prednými gombíkmi.

Otec dupotal smerom k mojej izbe tak, až na stole v predsieni skákali drobnosti, ktoré tam boli uložené.

Buch, buch. Pästou zabúchal na dvere. „Willa!“

Stuhla som. „*Musím sa obliecť.*“

Počula som, ako si na chodbe nervózne napráva kabát. Robieval to vždy, keď mi chcel oznámiť niečo dôležité. Takéto veci vždy nechával na matku, nech jej je zem ľahká. „Išlo s tvojím nápadníkom všetko hladko?“

Sklonila som sa a tvár si zaborila do čistých šiat. Dostala som zo seba: „*Musím povedať, že nie.*“ *Prosím, nepýtaj sa prečo, prosím, nepýtaj sa.*

„Takže tá ešte nepožiadala o ruku?“ spýtal sa otec.

Vystrela som sa a obľalo ma teplo. Na jeho otázku som odpovedala mlčaním.

Zavrčal a znova buchol pästou do dverí. „Čo si vlastne myslíš? Štyri ponuky na sobáš, Willa. Štyri!“

Znervóznela som. Snažila som sa vopchať gombíky do die-rok, no mala som pocit, že dierky sa zrazu záhadne zmenšili. „Čo z toho mám?“

„Boli to štyria skvelí muži, ktorí vstúpili do nášho domu s ná-dejou na spoločnú budúcnosť s tebou a odišli s prázdnyimi ruka-mi.“ Potom mi položil otázku, ktorej som sa obávala. „Prečo?“

Oprela som sa o kovové čelo postele. „Ach, otec, nehodili sme sa k sebe.“ Keď som stála pred mužom, ktorý mi ponúkal, že sa so mnou podelí o svoj domov, vždy sa mi sloboda začala zdať ako sladšia a oveľa lepšia možnosť.

„Ach! Aspoň by si si mohla vymyslieť novú výhovorku! Nejaký muž si pred tebou vyleje svoje srdce a požiada ťa o ruku, no jediné slovo, ktoré ti napadne v tej malej hlúpej hlave je *nie*!“

„Moja duša sa trasie pri predstave, že by som sa mala vydať za niektorého z nich, otec. Prosím, pochop to.“

Vzdychol si. Dokázala som si predstaviť, ako stojí za dvera-mi a pozerá do neba, akoby prosil Všemohúceho o trpezlivosť. „Čo očakávaš, že budem s tebou robiť? Lámeš tým mužom srdcia, dievča.“

„Otec, myslím, že preceňuješ ich náklonnosť ku mne.“ Tí muži mi dali ponuku na sobáš z jediného dôvodu. Boli presvedčení, že som žena, ktorá bude mať v ich prítomnosti vždy plné ruky práce a zatvorené ústa. Na otcovej klinike si všimli môj energický výkon a moju rozvážnu ošetrovateľskú povahu. Mysleli si, ako dobre by sa tieto zručnosti dali uplatniť v ich vlastných domovoch. O mne a mojej skutočnej povahe nevedeli nič a s najväčšou pravdepodobnosťou ani vedieť nechceli.

Ako sa má vaša drahá teta v týchto dňoch? Má sa dobre, ďakujem, ale má trochu stuhnuté nohy. Páčil sa vám výlet do mesta? Počul som, že kráľovná objednala nové záclony do tretieho najväčšieho salónu v Osborne. Toto bolo všetko, o čo sa moji pytači zaujímali. No ja

Tajomný list

som hlboko vo svojom vnútri túžila, aby som pre nich znamenala niečo viac.

Bolo by zbytočné tieto veci vysvetľovať otcovi. On si vybral svoju manželku, moju drahú matku, pri ich druhom stretnutí a odvtedy boli nerozluční. Niekedy ma to skutočne udivuje.

Jeho druhá manželka, moja ctihodná macocha, si vyžobrala cestu do nášho domu po dvoch rokoch od maminej smrti. Vraj „pomáhala ovdovenému lekárovi“. Ich vzťah fungoval, ale chýbala mu tá správna iskra lásky. „Je dobré mať niekoho,“ povedal, keď oznamoval svoje zasnúbenie. Vtedy som mala desať rokov a pýtala som sa samej seba, prečo ten „niekto“ nemôžem byť ja. Napriek nespočetným hodinám, keď som mu asistovala pri výskume, starala sa o jeho pacientov a pomohla som mu splniť sen, otvoriť prvú kliniku s horúcimi prameňmi v Brightone, manželstvo bolo pre neho jediné riešenie jeho, a zjavne aj mojich, problémov.

Aj tak som sa zachvela zakaždým, keď som si spomenula na všetkých tých ľudí, ktorí zomreli v londýnskych nemocniciach, a vedela som, že by som chcela tento problém vyriešiť. Prešla som k dverám a oprela sa o ne chrptom. „Dovoľ mi, aby som sa postarala sama o seba, dobre? Mohla by som pracovať ako ošetrovatelka a zarábať si tak na štúdium na univerzite.“ Mám len jeden život a rada by som ho využila pre tých, ktorí to skutočne potrebujú. Bola by som iná ako všetci tí zaneprázdnení, prepracovaní lekári v nemocniciach a zachraňovala by som ľudí.

„Žiadne peniaze, ktoré zarobíš na školné, ti nepomôžu, ak tá neprijmú na žiadnu univerzitu.“

„Jedna. Zatiaľ len jedna škola odmietla moju žiadosť. Ale škola v Durhame nakoniec zväží, či prijmú ženu, tým som si istá. Počula som, že je to pokroková škola. A budúci týždeň sú voľby. Môže sa stať čokoľvek, ak Darbyho vláda nezíska väčšinu hlasov v snemovni.“

Otec odpovedal chrapľavým hlasom, ktorý sa dral z jeho hrude. „Čo budeš robiť, ak sa nič nezmení? Bude z teba stará dievka?“

„Sú aj horšie veci, ktoré by sa mohli stať.“ Končeky prstov som oprela o dvere. *Dnes som zachránila jeden život, otec. Bojovala som o život malého dievčatka a vyhrala som. Teraz je so svojou matkou len vďaka mne. Vďaka tomu, čo si ma naučil. Nie si na mňa hrdý?*

„Budeš sa donekonečna potulovať po mojom dome a ješť z môjho stola, aj keď budeš mať tridsať. Kedy dospeješ a urobíš niečo zo svojím životom?“

Odstúpila som a sadla si na okraj postele. Bremeno mojej existencie ma ťažilo od hlavy až po päty. Ako to len dokázal? Boli to len slová, ale všetko, čo ten muž povedal, prenikalo hlboko do môjho vnútra, zostávalo uložené v mojom srdci a môj svet sa formoval okolo týchto slov.

„Cumberland ti ponúkal bezpečie, pohodlie a ľahký život,“ povedal otec.

Nič z toho som nechcela. Zavrela som oči. Len som chcela, aby ma pochopil. Veď to bol človek, ktorý ma vychoval. Roky svojho života som sa hrabala v správach a klinických štúdiách, prezerala som návrhy a nápady na veľmi modernú a sterilnú kliniku s horúcimi prameňmi, ktorú chcel otec otvoriť. Vzdala som sa spoločenských akcií, divadelných hier, výletov do mesta, nečítala som žiadne romány. Všetko len preto, lebo som sa venovala zdokonaľovaniu jeho sna – nášho sna. Naša nemocnica tu bola veľmi potrebná. Mala byť presným opakom londýnskych nemocníc, ktoré boli v podstate niečo ako „haly smrti“. A ja som tam bola potrebná, a nie aby som bola správkyňou domu nejakého človeka. „Nie som stvorená na to, aby zo mňa bola dobrá manželka, otec. Chcem liečiť ľudí, slúžiť im a študovať medicínu. Ako ty.“

Odpovedal mi zachrípnutým hlasom: „Je načase, aby si si našla svoju vlastnú cestu. Nie moju. Máš dvadsaťštyri rokov a potrebuješ vlastný domov,“ vzdychol si. „Chceš sa podobať tej pekelnéj žene Blackwellovej, však?“

Keď vyslovil to, pre mňa posvätné, meno, začala som päste. Jediné ženské meno, ktoré bolo doteraz zapísané v Lekárskom re-

Tajomný list

gistri všeobecnej lekárskej rady. Bolo to prvé ženské meno, ktoré sa tam ocitlo, čo ale zároveň otváralo možnosť, že tam pribudnú aj ďalšie ženské mená. „Nedovolíš mi...“

„Nie.“

„Ani malé...“

„Ktorej časti slova *nie* nerozumieš?“ Niečo zamrmľal, otočil sa a odchádzal po chodbe.

„Otec, počkaj. Čo ak sľúbim...“ nadýchla som sa. Kroky na chodbe sa zastavili. „Sľúbim, že budem uvažovať o manželstve, ak sa mi to nepodarí.“ Takto drasticky som verila svojej vášni. Vsadila som na to svoju slobodu.

Otec sa spýtal: „Bez argumentov?“

„Mám nápad.“ Vstala som a vrátila sa k svojmu písaciemu stolu. Namočila som hrot pera a napísala som.

Ja, Willa Duvallová z Brightonu, slávnostne sľubujem, že sa vrátim a budem sa zaoberať ďalšími návrhmi na manželstvo v prípade, že sa mi nepodarí nastúpiť na ošetrovateľskú prax. Ale ak uspejem, budem pokračovať v zdravotníckom vzdelávaní a nikdy nebudem nútená vydať sa.

Papier som vzala zo stola a šuchla ho pod dvere. Z druhej strany som začula mrmlanie. Predstavila som si veľkého doktora Fínesa Duvalla, ako vraští tmavé obočie a spoza ucha vyťahuje pero, aby podpísal môj sľub. Počula som, ako pero škriabe o papier priložený na dverách a potom mi lístok strčil späť pod dvere. Šuch.

*Ja, Willa Duvallová z Brightonu, slávnostne sľubujem, že sa vrátim a budem sa zaoberať ďalšími návrhmi na manželstvo **okamžite sa vydám za muža, ktorého mi vyberie otec**, v prípade, že sa mi nepodarí nastúpiť na ošetrovateľskú **prax do jedného mesiaca**. Ale ak*

*uspejem, budem pokračovať v zdravotníckom vzdelávaní
a nikdy nebudem nútená vydať sa.*

Zamračila som sa, keď som videla zmeny, ktoré otec dopísal, a potom som pridala ešte jednu vlastnú vetu.

*Ošetrovateľskú prax si Willa vyberie sama a jej otec sa
nebude sťažovať.*

Opäť som šuchla list pod dvere a čakala. Otec opäť niečo písal. Hrýzla som si nechty. Kedy som bola naposledy takáto nervózna?

Zrejme v ten deň, keď mi napadlo, že podpíšem rozsudok svojej nezávislosti. Stisla som kľučku, aby som otvorila dvere a odvolala dohodu, ale už bolo neskoro. Šuch. Zmluva prešla popod dvere späť.

Podpísaná.

S trasúcimi sa rukami som ju zdvihla. Niekoľkokrát som zmluvu prečítala, ale akosi som ju nevedela stráviť. Stála som na okraji priepasti. Čoskoro sa zo mňa stane plnohodnotná študentka medicíny alebo manželka.

Narýchlo som skontrolovala svoje šaty, či na mne zakrývajú všetko potrebné. Otvorila som dvere a pozrela na otca. Stál na chodbe, zamračný, ruky mal založené na širokej hrudi, akoby nechcel dovoliť, aby sa niečo dotklo jeho srdca.

Videla som zoznam jeho pacientov, ktorí požiadali o ošetrovateľku, ale nemusela som dlho premýšľať, ktoré meno si vyberiem. Zodvihla som bradu. Myšlienka na krásny list, ktorý som pred chvíľkou čítala, mi dodala odvalu. „Vyberám si Goldu Greshamovú z Crestwicku.“

„Crestwicke?“ Zbledol, na čele mu vystúpila červená žilka a potom sa zamračil.

Panstvo Crestwicke stálo na slanom pobreží mimo Brightonu.

Tajomný list

Bola to rozložitá stará Tudorovská stavba z tmavého dreva, ktorá v sebe ukrývala tienisté tajomstvá – niečo také ako môj krásny stôl, ktorý stadiaľ pochádzal. Za jej stenami bývala istá Golda Greshamová, ktorá potrebovala ošetrovatelku. Zároveň tam mohol žiť autor toho očarujúceho listu.

Otcov ostrý pohľad, ktorým dokázal schladiť každého dospelého muža v nemocničnej rade, teraz smeroval na mňa. „Pani Greshamová z Crestwicku?“

„To neprichádza do úvahy,“ zavrčal.

Ukazovák som namierila na posledný riadok. Nemal dovolené protirečiť mi. Ak trval na tom, že mi vyberie manžela, dlhoval mi aspoň tento výber.

V očiach sa mu zabľýskalo. „Nie, nie, nie, nie!“ Kopol do steny tak, až malé fľaštičky v komode zahrkotali.

Začula som, ako niekto kráča hore po schodoch. Za otcom sa objavila Thelma so svojou veľkorysou, baculatou tvárou a očami položenými až príliš blízko pri sebe. V ruke niesla lampu. Jej krása, v porovnaní s krásou mojej matky, bola asi rovnaká ako jej postavenie v našom dome. Bola užitočná. „Fínes?“ oslovila otca.

Otec jej podal papier, ktorý sme podpísali. Mala som pocit, že sa mi šaty na hrudi sťahujú samé od seba, kým som čakala na jej verdikt.

„Vybrala si Crestwicke,“ zavrčal otec a udrel po papieri chrbtom ruky. „Crestwicke.“

Pozrela sa na nás so zdvihnutým obočím. Jej tvár vyzerala ako hrudka cesta, ktorú každý večer miesila. Zadržala som dych. Niekedy život závisí od niekoľkých slov a táto žena mala práve vysloviť slová, od ktorých závisel môj život. „Tak teda, nech je to Crestwicke.“

Jej odpoveď mi vyrazila dych.

Otcovi sa rozšírili oči. „Žena, to nemôžeš myslieť vážne.“

„Fínes, sú veci, o ktorých musí rozhodnúť sama, a ty jej to musíš dovoliť,“ pozrela na otca významným pohľadom.